

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 93 јануари 2007

Сисојева и други против. Латвија - 60654/00

Пресуда 15.1.2007 [GC]

Член 37

Член 37-1-с

Натамошното испитување не е оправдано

Пропуштање на апликантите да постапат по предлогот на тужената Влада за да го регулираат својот имиграционен статус: *отфрлање на поплаката според Член 8*

Член 8

Член 8-1

Почитување на семејниот живот

Почитување на приватниот живот

Наведена неможност на членовите на семејството да го регулираат својот имигрантски статус: *отфрлено*

Член 34

Попречување на остварувањето на правото на жалба

Полициско испрашување во врска со апликацијата до Судот откако апликантката била интервјуирана за руската телевизија: *нема повреда*

Факти: Господинот и госпоѓата Сисојеви се населиле во Латвија во доцните шеесети години од дваесетиот век, како советски државјани, а нивните деца

се родени таму. Сепак, по распадот на Советскиот Сојуз и обноваа на латвиската независност во 1991 тие станале лица без државјанство. Иако подоцна им бил доделен постојан жителски статус на Латвија, тој бил укинат од окружниот суд во 1996, врз основа на наводно кршење на правилата за имиграција. Последователна пресуда на окружниот суд дека г-ѓа Сисојева има право, врз основа на спогодба меѓу Латвија и Русија, за аранжмани за пензионирани припадници на оружените сили и нивните семејства, да поднесе барање за пасош како „постојан жител не-државјанин“, а дека нејзиниот сопруг и ќерки имаат право на дозволи за постојан престој била укината во септември 1999 од Врховниот суд врз основа на тоа што апликантката сторила сериозни повреди на латвиските имиграциони закони со тоа што тајно се снабдила со дупликат патни исправи, регистрирајќи живеалиште во две различни земји и давајќи лажни информации на властите. Регионалниот суд каде бил доделен предметот ги отфрлил барањата на апликантката и неговата одлука била потврдена од Врховниот суд во април 2000. Апликантите биле потсетени од имиграционите власти дека се должни да заминат од Латвија. Во ноември 2003 имиграционите власти им пишале на апликантите за да ја објаснат постапката што требало да ја следи г-ѓа Сисојева, доколку сака да го регулира својот престој во Латвија и да добие лични документ како лице без државјанство, со што нејзината ќерка и сопруг би можеле да добијат дозволи за жителство. Ниеден од апликантите не ги следел овие упатства. Владата на Латвија потоа го информирала Судот пред којшто тогаш се разгледувало барањето, дека г-дин Сисојев и нивната ќерка можат да добијат дозволи за престој, првично на период од пет години, а потоа со неограничено траење. Во декември 2005 имиграционите власти повторно ги потсетиле апликантите дека имаат можност да го регулираат својот престој, но не добиле одговор. Апликантите изјавиле дека во меѓувреме, г-ѓа Сисојева била повикана во регионалното седиште на безбедносната полиција, каде била распрашувана за нејзината апликација до Судот и за интервјуто што го дала за рускиот телевизиски канал. Апликантите продолжиле да живеат во Латвија без валидни дозволи за престој.

Право: Член 8 – Судот прифати дека, ако не од моментот на отстранување на нивните имиња од регистарот на жители во мај 1996, тогаш најдоцна во моментот на конечното одбивање на нивната жалба од страна на Врховниот суд во април 2000, апликантите искусиле период на несигурност и правна неизвесност во Латвија, што продолжило до ноември 2003. Сепак, тие биле виновни за обезбедувањето дупликат патни исправи и регистрирањето како жители и во Русија и во Латвија, без да ги информираат латвиските власти, иако несомнено биле свесни дека нивното однесување е незаконито. Проблемите со кои се соочиле апликантите по укинувањето на нивните првични дозволи за престој оттука, во голема мерка, било последица на нивните сопствени постапки. Првиот конкретен предлог насочен кон регулирање на престојот на апликантите бил даден во ноември 2003, така што тие не можеле да наведуваат постоење на несигурност по тој датум. Понатаму, и покрај тоа што долго биле нелегални жители на Латвија, г-дин Сисојев и натаму имал платено вработување, а неговата ќерка завршила високо образование и се стекнала со диплома. Апликантите не се соочиле со никаков реален и непосреден ризик од депортација. И покрај повторените потсетувања од имиграционите власти, тие не постапиле по нивните препораки и не сториле обид да стапат во контакт со нив за да се обидат да најдат решение за евентуалните тешкотии со кои би се соочиле при издавањето на потребните документи. Ниту пак имало некакви индикации дека латвиската Влада делувала со зла намера. Како заклучок, Судот смета дека опциите посочени од латвиските власти за регулирање на ситуацијата на апликантите биле соодветни и доволни да ја решат нивната поплака за

кршење на Член 8. Оттука, може да се смета дека прашањето кое е причина за поплаката е „решено“.

Заклучок: отфрлање (16 наспрема еден глас).

Член 34 – Од највиска важност за делотворно работење на системот на индивидуални поплаки е апликантите или потенцијалните апликанти да можат да комуницираат слободно со Судот, без да се подложени на некој вид на притисок од властите да ги повлечат или изменат своите жалби. Зборот „притисок“ се користи во значење што ги опфаќа не само директната принуда и флагрантните акти на заплашување на апликантите, туку, исто така, и други нессодветни постапки, или постапки наменети да ги одвратат или обесхрабрат од барање правен лек според Конвенцијата. Било разумно г-ѓа Сисојева да очекува полицијата или органите на обвинителството да се заинтересираат за нејзините наводи на руската телевизија, за корупција на имиграционите службеници, а испрашувањето било согласно латвиското законодавство коешто и' овозможува на безбедносната полиција да истражува случаи на корупција. Соодветно, Судот го прифатил објаснението на Владата дека главен фокус на испрашувањето биле наводите за корупција, а не постапката пред Судот. Сепак, при испрашувањето на г-ѓа Сисојева за нејзините причини да поднесе апликација до Судот, полицијата го пречекорила делокругот на истрагата во значителна мерка. Во врска со тоа, Судот повторил дека, дури и Владата да имала причина да верува дека, во конкретен случај, правата на индивидуални жалби се злоупотребуваат, соодветно би било тоа лице да се предупреди и информира за погрешните постапки. Сепак, имајќи ги предвид сите околности – вклучувајќи ја и инцидентната природа на испрашувањето, учтивоста со која тоа е водено и отсуството на каков и да е обид да се принуди г-ѓа Сисојева да сведочи или да ги обелодени имињата на наводно корумпираните службеници – немало доволно докази да се заклучи дека нејзиното испрашување треба да се смета како форма на „притисок“, „заплашување“ или „вознемирување“ што би можело да ја поттикне апликантката да ја повлече или измени својата апликација или на некој друг начин да ги попречи во остварувањето на нивното право на лична жалба.

Заклучок: нема повреда (едногласно).

За натамошни детали, види Соопштение за печатот бр. 32.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe

(www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.